

en saa gennemgribende Ordning, som der her er Tale om, er, at det er Folkets Flertal, der kræver den. Jeg tvivler ikke om, at den store Part af Venstres Vælgere vil følge Venstre ogsaa ved næste Valg, ogsaa vil stemme for Venstres Hærorning, men det ærede Medlem ved, at der skal kun svinge et ganske ringe Antal over, for at Flertallet kommer til at staa paa den modsatte Side. Derfor forekommer det mig at være et billigt og rimeligt Krav, at vi, naar man vil gennemføre en saadan Ordning, har Sikkerhed for, at der staa et Flertal bagved.

Det er fra flere Sider gjort gældende, at Socialdemokraternes Forslag kun var et Paradeforslag, et Forslag, vi stillede, fordi vi ikke var Flertal, og hvis vi blev Flertal, hvis vi fik Magten til at gennemføre det, vilde det ikke blive gennemført. Det var særlig det ærede Medlem Hr. Holstein, der understregede dette Synspunkt, og jeg kan egentlig godt forstaa, at det ærede Medlem udtaler sig saaledes, for saaledes er jo netop Bevæggrunden for det ærede Medlems egne Handlinger; det ærede Medlem staa op som en drabelig Helt paa Talerstolen og slaar løs paa Regeringen, saa man faar Indtrykket af, at hvis han fik Magt, som han har Agt, var Regeringen færdig, og det lige med det samme. Men det ærede Medlem ræsonnerer jo blot saaledes: det gør ingenting, at jeg saaledes slaar løs paa Regeringen, for heroppe har jeg ikke Magt, heroppe kan jeg roligt staa og sige noget saadant, men naar jeg sidder nede paa min Plads, og det gælder, stemmer jeg akkurat stik imod, hvad jeg har sagt heroppe. Saaledes bærer det ærede Medlem sig ad; naar han ikke kan faa andre til at følge sig, desavouerer han sig selv. Derfor tænker det ærede Medlem, at paa samme Maade maa ogsaa andres Tankegang være: saa længe de ikke har Magt, tænker de paa een Maade, naar de faar Magt, tænker de paa en anden. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at det ærede Medlem her slutter ud fra sig selv.

Men jeg vil sige til dem, der tvivler: Lad os faa en Folkeafstemning, lad os faa Valg. Jeg ved, at den Dag Socialdemokraterne faar Magt til at gennemføre Afrustningsforslaget, da vil det blive gennemført, og det vil blive en lykkelig Dag for Danmark; for da vil efter min Mening Danmarks Fremtid være langt, langt bedre sikret, end den er gennem den Ordning, der her er foreslaaet, hvor man i Dag taler om, at Ordningen fra 1909 er daarlig og dyr, og hvor vi ved, at hvis den Ulykke skulde ske, at vi skulde blive nødt til at spørge Hærlædelser: Hvad duer nu den ny Ordning til?

vilde den sige som i 1864, som i 1914: Den duer ikke, vi magter intet som helst!

Det ærede Medlem Hr. Ulrich sagde, at Krigens Rædsler glemmes hurtigt. Ja, i alt Fald lader det til, at der er adskillige her i Danmark, der hurtigt har glemt dem, men mon de er glemt hurtigt i de Lande, der er ramt af Krigen, der, hvor man har Invaliderne gaaende, der, hvor man har Enkerne siddende, som mistede deres Forsørgere ved Krigen? Tror man, at Krigens Rædsler hurtig er glemt i de Lande, tager man fejl. Man skulde tro, at ovenpaa en saadan Krig maatte alle kunne forene sig i et bestemt Raab om, at nu vil vi ikke taale det længere, nu vil vi ikke længere være med til formaalsløst at ødelægge hinanden, lamslaa hinanden. Og man skulde synes, at først og fremmest de smaa Lande maatte lægge for. Der er intet Land i Verden, der er militært saa afmægtigt i Forhold til dets Størrelse som Danmark. Der er blevet spurgt, hvorledes det vilde være gaaet Danmark, hvis vi havde afrustet i 1914. Et af de første Lande, Tyskland vendte sig imod, var det afrustede Luxembourg. Luxembourg protesterede imod Kränkelsen af dets Neutralitet, og Tyskland svarede: Vi er nødt til at krænke Luxembourgs Neutralitet, men vi lover at ville gøre det saa skaansomt som muligt, og der er deponeret 100 Millioner Mark til Erstatning for den Skade, der forvoldes ved Gennemmarchen. Der er maaske ikke megen Ære ved det for Luxembourg, det kan være, Luxembourgs Ære havde været større, hvis det i Dag havde haft nogle Invalidere, nogle Enker, det kan være, at i alt Fald visse mener, at Æren havde været større, om det havde ydet en Modstand, der var unyttig. Den Dag, Danmark afrufter, da ved vi, at da vil Danmark være langt tryggere stillet, end naar vi staa med et Værn, der kan betyde en Udfordring, men hvor vi intet magter. Vi vidste i 1914, da Soldaterne blev indkaldt, at hvis de skulde komme til at kæmpe, blev det ikke som Sejrherrer. Vi ved, at Danmark intet magter og allerhøjest kan komme til at magte noget, hvis det allierer sig med andre, hvad vi alle er enige om at vi ikke skal. Danmark skal staa ene, og saa magter det intet. Men jeg ved — og jeg tør sige det saa sikkert —, at er der Spørgsmaal, hvorom Socialdemokraterne er enige, Spørgsmaal, hvorom der ingen Tvivl er, Spørgsmaal, hvor vi ikke vakler, Spørgsmaal, hvor vi, den Dag vi har Magten dertil, uden Vaklen vil gennemføre vort Krav, saa er det netop Kravet om Afrustning, fordi vi netop ogsaa under disse Dages Diskussion har set, hvad det er for noget